

12385

26

12385/26. B O D N Á R P Á L

ÚJ ÉLET

REGÉNYTÁR

FARMER-

kisasszony

10
FILLÉR

Szerkeszti
HJAS ANTAL

26.

szám

OSZK

ÚJ ÉLET REGÉNYTÁR

26. sz.

FARMERKISASSZONY

REGÉNY

IRTA

BOSNYÁK BÉLA

KÖZPONTI SAJTÓVALLALAT KIADÁSA

Budapest, 1937.

bc

ÚJ ÉLET REGÉNYTÁR

II. évf. 24. szám.

1937 június 24.

26. füzet

Az összes jogokat — a filmjogokat is — fenntartjuk

Fizessen elő az Új Élet Regénytárra! — Az egész évi előfizetés 4.80 P, félévi előfizetés 2.40 P, negyedévi előfizetés 1.20 P. — A Nemzeti Ujság, Új Nemzedék, Képes Krónika és Magyar Kultúra előfizelői részére: az egész évi előfizetés 4.40 P, félévi előfizetés 2.20 P, negyedévi előfizetés 1.10 P. Az előfizetés egyszerű: küldjön egy levelezőlapot a kiadóhivatalba (Vilmos császár-ut 65. sz.). Csekket küldünk! — Csekk számla száma: 17.423. — Csehszlovákiai egyedárusítás: «VIA» Novinarstvo, Bratislava, Dobrovičová 3. — Telefon: 12—25.

Megjelenik minden esütörtökön!

Nagy nyári keresztretjétnyolimpiász sok jutalommal.

Kiadja a Központi Sajtóvállalat. (Budapest, V. ker., Honvéd-utca 10. Telefon: 11—96—60. Felelős szerkesztő és felelős kiadó: dr. Berkes Róbert, a Központi Sajtóvállalat igazgatója)

Kéziratok átvétele anyagtorlódás miatt
1937. április, május és júniusában szünetel.

Szerkesztő: Illás Antal Szerkesztőség: Budapest, VIII., Mária-utca 21.

Hungária Nyomda R. T., Budapest.

ELSŐ FEJEZET.

1.

— Azonnal jövök, papa, csak elkergetem a kutyákat, nehogy megtépjék a doktort!

Ezt mondta közömbös hangon a halállal súlyosan viaskodó James Hood leánya, Barbara s szép arca szinte kemény volt, mikor a nagyablakú szoba orvosságzagából és félhomályából kilépett az orvos után.

A nap ekkor már régen lebukott az égről és köröskörül fekete-kék fénybe borultak a Sierra Nevada éles sziklái. A pálmák felől, vagy talán egy agavébokor mögött szarvas bőgött hosszan és panaszosan valahol a messzeségben, rá nyomban pedig egy ébredező sakál vonított bele a mély és balzsamos vadnyugati csendbe.

A Barbara-farmra már hazaszálingóztak a cowboyok: porosan, fáradtan és csapzottan érkeztek a fensik felől, ahol a nagybeteg James Hood marhacsordái legeltek. Az istálló mellett lévő tusózó helyiségekből még most is hallatszott a víz záporozásának zaja.

De Barbara szívéhez most csak egy pillanatra ért el mindez. A keményállú, tizenkilencéves barna lány keskeny álla vonaglott, mikor az orvos után a sötét udvarra lépett, két szemc

egyszerre könnyekkel lett tele, a kapu előtt pedig váratlanul felszakadt belőle a sírás. Az öreg orvos átkarolta a vállát és magához szorította.

— Nem szabad sirnod, Barbara! Itt már nem számít emberi tudás! — És amikor közben a leány némán és süketen viaskodott tovább a könnyeivel, hozátette még nyers vigasztalással: — Legjobb lenne, ha meghalna még ma éjszaka! Borzalmasan szenved szegény!

— Meddig élhet még? — kérdezte az orvostól, kissé rekedt és könnyektől még fátyolos hangon.

— Hogy meddig élhet? — gondolkozott az orvos hangosan a sötétségben. — Nem számít ez most... De menj szépen vissza hozzá... vagy legjobb lenne, ha hamarosan lefeküdnél! A kapuhoz léptek. Közben már leszállt az éjszaka távolból marhák elnyújtott bögése és sakálók idegborzoló vonítása hallatszott.

Elbúcsúztak és Barbara holtfáradt léptekkel indult a ház felé — de félúton megállt, mert izgatott kiáltozást hallott az udvar felől.

Ijedten odasietett, hogy leintse a zajongókat, — de a sűrű sötétségben nem látott semmit. Csak a cowboyok hálópelyhe felől villant szemébe világosság: nyitva volt az ajtó és széles fénycsík vágódott ki az udvarra. A fénycsíkban hadonászó, izgatott és fölháborodott legények zajongtak.

Barbara odasietett és megkérdezte:

— Micsoda dolog ez?! Nem tudjátok, hogy az apám súlyos beteg?

Egy pillanat alatt halálos csönd támadt, —

azután az egyik cowboy, a görbelábú Mixer Tim kissé zavartan előlépett:

— Már ne haragudjon a kisaszony, — mondta vontatottan — de nagyon kellemetlen eset történt és éppen arról volt szó, hogy megmondjuk-e ma....

Barbara rémült idegességgel nézte. Mi lehet az, ami annyira feldúlta Mixer Timet? Abból pedig kitört keserűen és vadul a hír:

— Elhajtottak kétszáz marhát!

A pásztorember szemében a marhatolvaj a világ legutolsó embere. A vad cowboyok iratlan törvényei halállal büntetik a csorda hiénáit, akik az éjszakát és a pásztorok fáradtságát használják ki. Megrohannak egy-egy csordát és mire a szegény cowboy magához tér, két-háromszáz állattal kevesebb van...

A lány idegzete — mint valami elektromos ütésre — egyszerre éber lett s feszült. Egy pillanatra szinte elfelejtette apja betegségét is; hiszen vadnyugati lány volt, itt élte le életét. Tudta, hogy ez az eset nagy nyomozást, esetleg súlyos revolverharcokat jelent...

Elmondatta, hogy történt az eset. A Sziklás Hágónál, — amit mintha a természet is a marhatolvajok számára teremtetett volna, — három-négy revolveres martalóc rohanta meg őket. Mire magukhoz tértek, már messze porzott mögöttük az út, reménytelen lett volna az üldözés... Két cowboy megsebesült.

Barbara némán hallgatta, — de egyszerre süketen vett erőt rajta a fáradtság és elernye. Apja talán nem is éri meg a holnaputánt... Mit

számít emellett a kétszáz marha? Legyintett.

— Ha már elmenekültek, hagyjuk, talán a seriff előkeríti őket — mondta csöndesen. — De ti okosabban teszitek, ha lefeküdtök. A zajongást mindenestre hagyjátok abba...

2.

Amikor visszafelé ment a sötét udvaron, futólag eszébe villant a szomszéd farm tulajdonosa: Rickett... a mogorva, halálosan hallgatag, epés, fukar és keserű Rickett, aki már sokszor megkérte őt, de mindig kosarat kapott; és most talán csak nem Rickett keze van ebben a marhalopásban?

— Nem, nem! Rickett nem ilyen! — hessegette el magától a gondolatot s hirtelen a kapu felé figyelt, hogy megnézzé, hogy becsukta-e imént az orvos után.

A távolból ekkor egy fáradt és bottladozó ló tompa és rendszertelen ügetésének zaját hozta a sötét szél.

— Valaki jön... — gondolta. — Valami elkésett cowboy lehet, — vélte később, hogy néhány pillanatig még a kapunál maradt: kezében volt a nagy vaslakat s gondolta, megvárja a későn hazatérő cowboyt és csak azután zárja be a kaput. A tompa dobogás egyre közelebb ért. Barbara felvillantotta kis kézilámpáját: sovány, véresfejű, vasderes mén horkant fel előtte.

A fáradt és elcsigázott lovon különös alak ült s a lány megdöbbenve vette észre, hogy a férfi közel áll az eszméletlenséghez. Szemei le voltak

csukva, homlokán nagy, megalvadt vércsomó, egyik karja ernyedten csüngött le a nyeregkápára, mintha el lenne törve, másik kezével lazán markolta a gyeplőt. Amikor a hatalmas vasderes megtorpant, a ló nyakára zuhant a különös, ismeretlen férfi és nem volt annyi ereje, hogy feltápáskodjék.

— Mi történt? — kérdezte keményen Barbara, de a következő pillanatban látta, hogy az ismeretlen lovas lassan lecsúszik a nyergéből. Ha oda nem ugrik, fejjel zuhan a kapubejárat ormótlan sziklaköveire.

3.

— Halló, Tim! Ide!

Barbara hangjára cowboyok rohantak elő és az eszméletlen férfit nagynehezen becipelték a házba. A házvezetőnő, az öreg Cripsné, hamarosan ágyat vetett a csukottszemű fiatalembernek. Sebeit komisz, erős whiskyvel dörzsölte le, — ezalatt pedig a cowboyok az idegen lovát látták el.

Félóráig is eltartott, míg a Barbara-farmon elült a találgatás, amit a sebesült ismeretlen megjelenése keltett. Barbara visszasietett apja betegszobájába. Az öreg kinyitotta szemét és pillantásából, amely felszállt megtörni készülő szeméből, az élet könyörgött Barbara felé.

— Semmi baj! — tagadta bátran a lány. — Még néhány nehéz éjszakád lesz...

Az öreg Hood megnyugodva húnymta le újból

szemét és mintha elaludt volna. Az ajtó felől halk lépések neszre ropogott a fenyőpadlón. Cripsné jött, fehér haján s öreg, merev, okos vonásain élesen villant meg a higfényű lámpa világa.

— Jöjjön csak, kisasszony! — hajolt oda Barbara füléhez, — ideje, hogy lefeküdjön. Egykettő. Majd addig én virrasztok. Ráfér egy kis alvás...

Barbara azonban csak akkor ment aludni, mikor apja is intett neki a szemével s újra arra gondolt, hogy azt a sebesült idegen férfit valamelyik cowboy sebesítette meg a sziklás Hágónál és a lova hozta csak errefelé, — hiszen eszméletlen volt?... De kiverte a fejéből a gondolatot. — Társai bizonyára nem engedték volna elkóborolni és magukkal vitték volna sebesült cimborájukat... De azért a gyanu benne maradt...

MÁSODIK FEJEZET.

1.

Lassan virradt. Az éjszaka hűvös szelei még nem ültek el s a füveken ott csillogtak a harmat tündéri gyémántcseppjei. A hegyoldal felől, ahol a Barbara-farm marhái legeltek, az ébredező állatok bögése hallatszott és az éjszakai ügyeletes cowboyok elnyújtott ordítása, amivel egy-egy elcsavargott állatot kergettek vissza a többihez. A hegyoldal mellett már más farm kezdődött s

tulajdonosa, Sam Rickett, ezen a reggelen ordítózva állt a telep udvarán.

— Azt mondtam, hogy reggel hat órára tiszta legyen az istálló! Hát a levegőbe beszélek?! Mit gondolsz, csirkefogó, azért adok én ki utasítást, hogy elenged a füled mellett?! — és felemelte az öklét, hogy megüsse a vele szembenálló s vörös arccal hallgató fiatal cowboyt.

A fiú merően nézett a gazdájára és egy lépést hátrált.

— Nagyon jól tudhatja, Mister Rickett — mondta keményen —, hogy az éjjel valamenynyien künn voltunk és az elcsavargott jószágokat kerestük! Nem kívánhatja, hogy fáradtan bármelyikünk is nekiálljon istállót tisztogatni! Különben is figyelmeztetem, hogy rám ne emelgesse az öklét! Elmúlt már az az idő, amikor a cowboyokat csakúgy meg lehetett ütni! — azzal sarkonfordult és otthagyta a gazdáját, aki dühében magánkívül káromkodott és rázta az öklét.

De hamarosan megnyugodott. Eszébejutott, hogy csakugyan nagyot változott a világ azóta, hogy az apja, az öreg Jones Rickett, megvette a kormánytól ezt a hegyes legelőterületet, pár dollárért... Azóta a cowboyoknak szakszervezetük van s ha valamelyiket megütné a gazda, sztrájkba lépne az egész társaság, ami most, a marhatelelés idején nagyon kellemetlen lenne...

Legyintett hát és dohogva, dühösen ment az istállóba. Maga nyergelte meg lovát. Gondolta, átmegy és megnézi, hogy van az öreg Hood, javult-e már az állapota? — no és a kis Barbarára is kíváncsi volt.

Lassan, poroszkálva lovagolt át azon a háromkilométeres réten, ami a két tanyát egymástól elválasztotta. Észre sem vette, hogy a lona néha fel-felhorkan: hosszú hegyisiklók kígyóztak a fű világoszöld szőnyegében. Barbarára gondolt, a vad, akaratos és bájos kislányra, aki barna hajával, dacos kék szemével és szelíd szájjával szinte megbolondította. Őt, a keményöklű Sam Rickettet, aki soha semmiféle asszonykép előtt meg nem alázkodott! Dünnyögve rázta fejét, amikor arra gondolt, hogy a kislány már kétszer kosarazta ki.

2.

Már messziről látta, hogy a Barbara-farmon valami baj lehet. Szokatlan élénkség zsongott a ház körül: cowboyok rajzottak ki-be a szélesretárt kapun, izgatottan, ünneplőben. Most jutott eszébe, hogy a nyáj mellett, amerre elhaladt, alig látott embert. Rosszat sejtett, két térde közé kapta felhorkanó lovának vékonyát és vágatni kezdett.

— Csak nincs valami baj — kérdezte, amikor a kapu előtt leugrott lováról. A Vörös Bertnek, akit megszólított, sötét és gyászos volt az arca. Lassan bólintott.

— De bizony baj van, — mondta szomorúan. — Meghalt a gazda, — az éjjel meg kétszáz marhát hajtottak el a zsványcs...

Rickett egy pillanatra láthatólag megdöbbsent. Három nappal ezelőtt beszélt vele.

— Marhatolvajok garázdálkodnak a vidéken?
— ijedt fel. — Hiszen akkor rövidesen rám is sor kerülhet!... — S levette a kalapját és megilletődött arccal, fejét csóválva indult a ház felé.

Az ebédlőben Cripsné zokogott, szájáraszorított zsebkendővel. Ijedten figyelt fel, amikor Rickett csizmája alatt megreccsent a küszöb.

— Csak csendesen, Mr. Rickett, szegény kisasszony még alszik, nem tud semmit — mondta halkan, könnyektől rekedtes hangon.

— Hát meghalt, — rázta a fejét Rickett szinte hitetlenül, — dehát talán jobb is szegénynek, legalább nem szenved tovább...

Cripsné bólintott és helyel kínálta Rickettet. Pálinkát és kenyeret tett elé az asztalra.

— Csak szegény kisasszonyt sajnálom — mondta elcsukló hangon Cripsné. — Minden gond rá maradt. Igaz ugyan, hogy ért a gazdasághoz, de mégis csak fiatal lány... Hogy győzi majd a sok munkát...

Rickett hűnyorgott, azután kivágta.

— Hát hiszen Cripsné asszony — maga tudja, hogy én szívesen lennék segítségére Miss Barbarának... Olyan dolga lenne nálam, mint egy királykisasszonynak...

Cripsné a fejét csóválta. Sokatmondóan a mennyezetre nézett, de nem felelt. Egyszerre kinyílt a vendégszoba ajtaja és egy kékre-zöldre vert, sebhelyesarcú, gyanakvó fiatalember jelent meg az ajtónyílásban. Rickett megkövülten bámult az ismerelen férfire. Cripsné ijedten ugrott föl. A fiatalember szétnézett és kíváncsian szólalt meg:

— Nem árulnák el, kérem, hogy hol vagyok; hogy kerültem ide, hol van a lovam, hol van a revolverem és merre lehet megtalálni a legközelebbi seriffet?

Cripsné egész beleszédült a sok kérdésbe.

— Ez itt a Barbara-farm — felelte végül nagy nehezen — és ön, mister...

— Borg — vágott közbe a fiatalember, — Charly Borg...

— ... Mr. Borg eszméletlenül került ide tegnap, a lova hozta. Itt esett le a ház előtt a nyeregből.

— Hol a lovam?

— Az istállóban, jó helyen — felelt Cripsné, — azután hozzátette:

— Jó lenne, mr. Borg, ha még kissé lefoküdné. Erre a házra nagy gyász szakadt az éjjel: meghalt a gazdánk. Ön is bizonyára jobban érzi majd magát, ha alszik még egy sort, hiszen alaposan össze van törve. Ha akarja, majd azután idehivatom a sheriffet.

A fiú bólintott és éppen vissza akart menni a szobájába, amikor kinyílt a másik ajtó és megjelent Barbara. Még semmit sem sejtett abból a tragédiából, amely éjszaka szakadt rá. A fiú szeme szinte megmeredt, amikor megpillantotta a lányt. Észre sem vette, hogy Sam Rickett bosszúsan, rosszindulatú pillantásokkal méregeti. A lány is megállt, pillantása megakadt a hatalmas termetű fiatal férfi arcán, amelyen még ott voltak a tegnapi sebesülések kék foltjai és sebhelei.

— Miss Barbara — kezdte Cripsné zavarlan,
— ez itt mr. Charly Borg, akit tegnap este...

— Igen, tudom — vágott közbe Barbara udvariasan, de hidegen és kinyújtott kézzel sietett a fiú felé. — Hozta Isten mr. Borg. Feküdjön le, kérem, mert nincs valami jó bőrben. Majd dél felé jön az orvos a papához és akkor megvizsgálja magát is. De addig maradjon az ágyban. Gyorsan, gyorsan...

A fiú eltűnt, Barbara Cripsnéhez fordult.

— Hogy aludt a papa? — kérdezte aggódva.

Cripsné ránézett a viruló szép fiatal leányra és hüppögve zokogni kezdett, Barbara egy pillanat alatt mindent megértett.

Halálsápadt lett és ajkai, amelyek az előbb még pirosak voltak, mint a vér, most elfehéredtek és mozogtak, mintha szavakat formálnának, de összeszorult torkából nem tört elő hang.

Sam Rickett aggódva mellélépett, attól félt, hogy a lány összeroskad. De Barbara uralkodott magán. Most látszott rajta, hogy kemény, földtörő és harcos ösök unokája. Csak az ajka remgett, a hangja nem, amikor megkérdezte:

— Sokat szenvedett szegényke?...

Cripsné nem tudott megszólalni, zokogva rázta a fejét. Barbara szó nélkül megfordult, bement a hálóba, letérdelt halott édesapja mellé és a hidegen áttetsző kézre borulva, zokogni kezdett. Keservesen érezte, hogy milyen egyedül maradt az idegen és ellenséges világban...

HARMADIK FEJEZET.

1.

A temetés utáni napon Barbara sápadtan, lesoványodva ült édesapja elárvult íróasztala mellett. A cowboyok, mintha átérezték volna mérhetetlen fájdalmát, nem igen zavarták. Mereven, száraz és vörös szemmel bámult a falra, ahol édesapja fiataalkorabeli arcképe függött. Egyszerre felrezzent. Nehéz léptek kopogtak a tornácra az iroda ajtaja felé. Kopogtak.

— Tessék — lebbent el fáradtan a szó Barbara ajkáról.

Sam Rickett lépett be fekete ruhában, fényesre tisztított, ropogós lakk-csizmában, kissé zavart, de eltökélt arccal.

— Hozta Isten, mr. Rickett! — állt fel Barbara fáradtan. — Mi szél hozta erre?

Rickett zavartan hümmögött és leült a székre, amit a lány mutatott neki.

— Hát — kedves miss Barbara, ne haragudjon, hogy felkerestem. De úgy érzem, hogy ezután a gyászos és tragikus eset után talán mégis úgy fogja érezni, hogy szüksége van rám...

Barbara felhúzta szemöldökét és kérdően nézett az izgó-mozgó férfira.

— Hogy érti ezt, mr. Rickett?

A férfi köhécselt.

— Jól tudja, miss Barbara — kezdte el egy kis szünet után —, hogy milyen nagyra becsülöm magát. Most úgy érzem, hogy ebben a nagy gazdaságban szüksége lesz erős és hozzáértő

férfikékre, hacsak nem akar valami idegent ide-
ültetni, aki majd kilopja a szemét... Ugye, most
is itt van ez a marhalopás, — hiába, ide erős
kéz kell!

Barbara mondani akart valamit, de Rickett
felemelte kezét és közbevágott:

— Nem, ne szóljon! Tudom mit akar mon-
dani: hogy nem szeret. Tudom, nagyon jól tu-
dom. De később majd csak megjön ez is, ha
látni fogja, hogy én mennyire szeretem magát.
Egyelőre az a fontos, hogy a birtok ne marad-
jon gazda nélkül és ne zülljön szét ez a szép,
hatalmas vagyon.

Barbara némán ült egy darabig, elgondolko-
dott. Azután felállt és megrázta a fejét:

— Nagyon sajnálom, mr. Rickett, de nem te-
hetem. Nézze, én magam is értek a gazdasághoz.
Szegény apám arra nevelt, hogy majd ha ő meg-
öregszik, én vegyem át a birtokot. Majd csak el-
boldogulok valahogy, de azért szeretném —
nyújtotta kezét a férfi felé —, ha megmaradna
jó barátomnak...

Rickett esetlenül fogta meg hatalmas marká-
val a fehér, hosszúkás kis kezét.

— Nézze, miss Barbara — kezdte és hangjá-
ban, mintha fojtott harag vibrált volna —, azt
hiszem, megfogja bánni ezt! Maga mégis lány
és... — de hirtelen abbahagyta, mert kopogtak
az irodaajtón.

2.

Charly Borg lépett be, arcán az éjszakai vere-
kedés sárga és kék nyomaival. Ügyet sem ve-

lett Rickettre, aki bosszúsan mérte végig, csak akkor pillantott rá, amikor észrevette, hogy Barbara halvány arcoeskája a harag pírjában ég. De nem igen törődött a dologgal.

— Miss Barbara — kezdte nyugodtan, amikor megállt a lány előtt —, szeretném megköszönni, hogy pár napra hajlékot adott és orvost hozatott hozzám. Sajnos, a költségét egyelőre nem tudom visszafizetni, mert magam is fillér nélkül állok...

A lány türelmetlenül intett.

— Szó sem lehet visszafizetésről, mr. Borg! Ön nem tartozik semmivel. Nagyon örültem, hogy idehozta a sorsa hozánk és ha valamiben még segítségére tudnék lenni, csak szóljon, szívesen megteszem.

Borg kelletlen pillantást vetett a piros arccal s haragosan feszengő Rickett felé.

— Hát — kezdte vonakodva —, nagyon hálás lennék, miss Barbara, ha egy dologban segítené... Tudniillik, valamiféle állást szeretnék... Útközben, ahogy hazafelé tartottam, kiraboltak és a seriff semmi jóval nem kecsegtet... azt mondja, aligha kerül meg a pénzem... Ha volna a környéken egy farm, ahol munkalehetőség nyílik egy szorgalmas ember számára, jó hasznomat vennék...

Rickett figyelmeztetően köhögött, de Barbara nem figyelt oda. Érdeklődve nézett a hatalmas termetű, nyílt arcú fiatalemberre:

— Tulajdonképpen hol dolgozott azelőtt, mr. Borg? — kérdezte kíváncsian.

— Keleten, Nebraskában, a Honney-farmon

voltam vezető, — felelt nyugodtan a fiú. — Öt évig dolgoztam ott, nemrégiben hagytam el a farmot. A zsebemben tizenkétezer dollár volt, ezzel indultam hazafelé. Útközben azonban — a Sziklás Hágónál — három álarcos rabló támadott rám és elszedték a pénzemet, — még szerencse, hogy a bőrömet megmenthettem... — nevetett föl keserűen. No de ez nem is fontos: inkább azt szeretném tudni, hogy tud-e miss Barbara, számomra valamiféle munkát? Nem ragaszkodom a vezetőállásokhoz: szívesen elszegődnék cowboynak is... Manapság olyan nehéz munkát kapni... a régi helyemre meg nem akarok visszamenni, azóta már biztosan mást vett fel a részvénytársaság, amelyé a Honneyfarm... Cowboynak ugyan mindig felvennének, dehát ahol az ember valaha vezető volt, ott nem szívesen végez alacsonyabb munkát.

Barbara elgondolkozott. Hallotta hírét a Honney-farmnak: egyike Kelet nagy buzagyráinak és marhatenyésztő telepeinek. Egy sanfranciscói nagy mezőgazdasági bank tulajdona volt. Ha Borg csakugyan ott dolgozott, akkor kitűnő szakembernek kell lennie, akit ő is nagyszerűen használhatna. Rámosolygott a nyugodtan álldogáló fiúra:

— Tudja mit, mr. Borg, majd délután nézzen be újra ide, akkor választ adok. Addig járja be a birtokot, azt hiszem, úgysem igen látta még. Majd Bert, az a sánta cowboy — mutatott ki —, aki ott megy át az udvaron, látja, az a vöröshajú, ott; az majd elkíséri...

A fiú csodálkozva nézett rá, de köszönt s ment.

A szobában feszült és mély csönd támadt. Végre Rickett kirobban:

— Mondja, miss Barbara, csak nem akarja idevenni ezt az embert?!

— Miért ne? — felelt Barbara. — Ha igaz, amit mondott, akkor nagyon használható ember.

Rickett pulykavörös arccal, dühöngve bámult a lányra.

— Vigyázzon, miss Barbara, még megbánhatja. Hallotta, hogy állítólag hol rabolták ki? A Sziklás Hágónál, ahol a marháit elhajtották! Csak vegye ide! — mondta fenyegető hangon és köszönés nélkül, komor dühvel kiment a szobából.

Barbara látta, hogy a lovára pattan és mint akit az ördög kerget, elvágta. A paták tompa dobogását akkor is hallotta még, amikor Rickett már eltűnt a háromszilvafánál levő forduló mögött. A fiatal lány elgondolkodva, szívében újra fellámadt gyanuval ment vissza a szobájába... S elhatározta, hogy meg fogja tudni, ki a tolvaj a kettő közül.

NEGYPEDIK FEJEZET.

1.

Barbara felnézett a falra, ahonnan apja fényképe nézett rá vissza biztatóan. Elgondolkozott. A fiatalember kétségtelenül gyanus, de valahogy mégsem tudta elhinni róla, hogy rossz em-

Ber. Információt kellene kérni a Honney-farm igazgatóságától.

Leült az íróasztalához és gyorsan megfogalmazott egy táviratot:

SZÍVESKEDJÉK FELVILÁGOSÍTÁST ADNI CHARLY BORGRÓL AKI ELŐADÁSA SZERINT A HONNEY-FARMON VOLT VEZETŐ BARBARA HOOD BARBARA-FARM.

Két perc múlva már vágató lovaslegény vitte a sürgönyt a pár kilométerre levő postaállomás felé. Ha semmi váratlan akadály nem jön közbe — gondolta Barbara —, estére már tisztában lesz azzal, hogy ki is hát ez a Charly Borg? ...

Barbara Hood kilépett az iroda ajtaján és szétnézett a tágas udvaron. Charly Borgot kereste, de úgy látszik, még nem tértek vissza. Odament az udvar elkerített részéhez, ahol néhány cowboy vad musztángokat tört be.

— Nem láttátok a vörös Bertet? — kérdezte az egyik fiútól, aki éppen a kerítést ugrotta át lihegve és vörös arccal, mert egy harapós, vad csikó mindenáron össze akarta taposni.

— Bert? — lihegett a cowboy és körülnézett. — Azt hiszem, hogy az ismeretlen vendéggel ment el, de még nem jött vissza.

— Hozd ide a lovamat — mondta Barbara és érdeklődve figyelte a cowboyok életveszélyes munkáját. A vad s a félelemtől szinte félőrült lovak, amelyek hátán még nem volt nyereg, őrült toporzékolással s vad horkanások közepette

igyekeztek lerázni magukról a szinte hozzájuk-
nőtt vakmerő legényeket. Széles bőrnadrágszá-
rak lobogtak a vad vágóban, sombreroók repül-
tek és bizony néha az ember is velük. Ilyenkor
azután igyekezni kellett, hogy mielőbb elérjék a
kerítés biztos menedékét, mert a lovak erejében
egyelőre több volt a vadállat vére, mint az em-
ber szelid segítőtársáé és könyörtelenül összetá-
posták volna kínzóikat.

Barbara úgy érzete, hogy a büszkeség forró
hulláma áramlik keresztül testén. Ez ilt mind az
ővé! — és meg fogja mutatni, hogy meg is
tartja. Gyöngé és fehér kezeiből nem folyik el a
vagyon, amit az ősök kemény ökle és szívós ki-
tartása hordott össze és teremtetett meg e sziklás
talajon!

2.

Felrezzent. A lóva ott horkant előtte. Hűsége
barna szemeiből szinte emberi szeretet sugárzott
felé, ahogy vállához dörzsölte keskenyvágású
szép fejét.

— Hello Jane — simogatta meg a kanca ne-
mesívű nyakát és a zsebébe nyúlt cukor után. A
ló hálásan ropogtatta a szokatlan és finom ab-
rakot és a zsebe felé kapott, mintha ki akarná
kutatni, hogy nincs-e több ott a jó csemegéből.

Barbara mosolygott és felpattant a lovára.

— Merre felé mentek? — kérdezte a cow-
boytól. Az kelet felé mutatott a marhakarámok
irányába.

Barbara megsarkantyúzta lovát és elszágul-
dott...

Feleúton hatalmas vasdereş ló vágtatott vele szemben, hátán Rickettel. Amikor a férfi meglátta Barbarát, megállt. A mén ágaskodott alatta, de vasmarokkal fogta a gyeplőt.

— Nos, miss Barbara felveszi ezt a sihedert? A lány meg sem állt, csak odakiállt.

— Fel! — azzal vágtatott tovább.

Hallotta, hogy mögötte toporzékol Rickett hatalmas vasdereşe és amikor visszanézett, látta, hogy a férfi hatalmas porfelhőben vágtat utána. Hamarosan be is érte. Amikor egyvonalba értek, Barbara lépésre fogta ágaskodó lovát és a férfi is lassított. Kissé lihegve szólalt meg:

— Bevallom, miss Barbara — kezdte vörös arccal —, nem egészen értem magát. Idekerül ez az ismeretlen fiatalember, akiről csak annyit tudunk, hogy valami titokzatos és fölöttébb gyanus támadás alkalmával kirabolták. Elfelejtí, hogy ugyanakkor kétszáz marhája tűnt el a Sziklášhágónál... Revolverhare és verekedés is volt. Nem gondolja, hogy ez a Borg úrfi ott is megsebesülhetett?

A lány kelletlenül hallgatott és csak nagysokára szólalt meg.

— Nézze Mr. Rickett, én jó emberismerőnek tartom magam. Ez a fiatalember megbízható külsejű és nem hinném, hogy gazember. De azért mindenesetre táviratoztam régebbi helyére és csak akkor veszem fel, ha a felvilágosítás kedvező lesz.

A férfi hallgatott, azután szemmeláthatóan kényelmetlen érzések közepette szólalt meg újra.

— Az egyik emberem, a Kétbalkezű Fred —

Kezdte habozva — ismeri Charly Borgot. Az apja közbecsülésnek örvendő farmer keleten. A Kétbalkezü dolgozott nála. Az alma ezuttal messze esett a fájától, a fiatal Borg kártyás, verekedős, duhaj ember hírében állott odahaza. Ezelőtt hat esztendővel is volt valami homályos ügye, ami miatt az öreg Borg kiutasította a házából. Már megbocsásson Miss Barbara, de én nem biznék egy ilyen hírű emberben...

A lány arca kipirult és szinte érthetetlen dacszállta meg. Maga sem tudta, hogy miért, de úgy érezte, hogy meg kell védenie a fiút.

— Azóta megjavulhatott! — legyintett. — Mindenesetre megvárom a Honney-farm véleményét. Köszönöm Mr. Rickett, hogy ilyen féltő gonddal vigyáz rám — mondotta azután gunyosan, s kezetnyujtott a meghökkent férfinak és faképnél hagyta.

Nem kereste tovább Borgot, az előbb hallott hír nagyon lehangolta. Hazalovagolt s alig hogy leszállt a lováról, idegesen érdeklődött, hogy nem keresték-e távirattal. Felcsillant a szeme, amikor Cripsné kezébe adta a Honney-farm feleletét:

«CHARLY BORG NÁLUNK DOLGOZOTT. STOP.
KITŰNŐ ÉS MEGBIZHATÓ VEZETŐ. STOP. NEM
ÉRTJÜK MIÉRT KERES MUNKÁT. STOP. HA
AKAR, IDE IS VISSZAJÖHET. STOP. SZIVESEN
FOGADJUK. STOP. HONNEY-FARM. STOP.
STORMAY JACK IGAZGATÓ. STOP.»

Barbara elgondolkozott. Ha a dúsgazdag részvénytársaságnak jó volt Charly Borg, akkor az ő számára valóságos főnyeremény. Ravaszul

mosolygott, amikor felállt és a páncélszekrényébe süllyesztette a táviratot.

3.

Esteledett. Hűvös szél indult a hegyek felől s az égen sűrűsödő felhőket gyűjtött a vihar.

Rickett tanyaházában ki volt világítva a nagy szoba. A hosszú kecskelábú asztal mellett ott ült a Rickett-farm minden embere. Az asztalon pálinkásüvegek, poharak, az asztalfőn pedig maga a gazda.

Eppen az egyik cowboy beszélt, Kétbalkezes Fred: a forradásos arcú, feketeképű legény, hosszú karjai szinte a térdéig értek. Az állán hatalmas szemölcs volt, amelyből tüskeszerű szőrszálak álltak ki.

— Mert mégiscsak lehetetlen, úgy-e fiúk, hogy egy ilyen zöldfülű, rossz hírű alak idetelepedjen a szomszédba! Évek óta nem volt marhalopás a vidéken, de amikor volt, most, ő megjelent! Egész biztos, köze van a Barbara-farm marháinak elhajításában!

Rickett elégedetten mosolygott. Most ő kezdett el beszélni s szavait a kikoszarozott szerelmes irigysége fűtötte át: félt, hogy Barbara szerelmes lesz a fiatalemberbe s ezért meg akarta «védeni» a leányt.

— Nem szólnék semmit, ha ismernénk, vagy hírét hallottuk volna valahol. De az már mégis csak sok, hogy valaki így visszaéljen egy fiatal lány tapasztalatlanságával. No de azért vagunk itt mi, férfiak, Miss Barbara szomszédai, hogy

megvédjük, ha kell önmaga ellen is. Meg kell szégyeníteni a fiatalembert, hogy mindenki ki-nevesse és ujjal mutogasson rá. Meglátjátok, úgy elmegy innen, mintha sosem lett volna itt.

— No, jó, de hogy? — vetette fel Dadogó Jack, egy hórihorgas, szinte kísértetiesen sovány cowboy az asztal végén.

— Holnap lesz a kerületi cowboy verseny — mondotta ravasz mosollyal Rickett. — Majd én kitűzök tízezer dollárt annak a cowboynak, aki nyereggel, vagy nyereg nélkül meg tudja ülni a Fehér Ördögöt... Nagy pénz, de rászánom!

Harsány nevetés harsant, a cowboyok a térdüket csapkodták. Hogyne, éppen a Fehér Ördögöt! Azt a vad lovat, amit csikókora óta hiába próbálnak betörni! A Fehér Ördög hátán még nem volt nyereg és akik megkísérelték, hová rátegyék, nem látták többé Isten felkelő napját. Összetört csontokkal, szinte darabokban temették el őket a hegyoldal temetőjébe...

— De mi lesz, ha nem ül rá? — vetette fel a kérdést.

— Azt csak bízd ránk — intette Rickett fölényesen. Vagy megkísérli és akkor megszabadulunk tőle, vagy nevetségessé teszem és akkor mehet vissza oda, ahonnan jött!...

Újra nevetés harsant és a cowboyok mintha elfelejtették volna a sok sérelmet, ami a gazdájuk részéről érte őket. Egybeforrtak a nagy mulatság várható örömeiben és vigyorogva latolgatták Borg esélyeit: hogy vajjon vállalkozik-e és ha igen, megöli-e a vad állat, vagy csak elnyomorítja?...

— Apám gazdag, sőt dúsgazdag ember messze keleten, ezer kilométerekre innen hatalmas és virágzó farmja van. De én már évek óta bolyongok távol az apai háztól: cowboy voltam ez alatt az idő alatt, vasúti bakter, kereskedősegéd, kifutófiú, szénrakodómunkás és voltam távirótiszt is.

— Miért jött el hát hazulról?

A kérdés most már nem gyanakvóan, hanem határozott szeretettel hangzott el Barbara ajkairól s Charly Borg ott ült vele szemben az iroda régi bútorai között és életét mesélte el a lánynak.

— Miért! — mosolyodott el a fiú keserűen. — Mert gazember voltam, bűnös és — kerestem a bűnhődést.

Barbara szíve megdobogott ezen az őszinteségen s már tudta, hogy szereli a fiút. De nem nézett rá; képzelete azonban színes regényt játszott le agyában a fiú szavai nyomán.

— Duhaj mulatozások, ezerdolláros kártyázások és ittas verekedések jegyében telt el az életem! — emlékezett vissza Charly Borg, mintha nem is a saját ifjúkoráról beszélne. — Tizenkilencéves voltam, mikor egy este ötezer dollárt vesztettem a Carter-kocsmában hamiskártyások között. Az apám szó nélkül kifizette, de kijelentette, hogy ez utoljára történt s ha még egyszer megtudja, hogy kártyát veszek a kezembe, kitagad a családból.

— És ez be is következett! — folytatta a fiú.
— Apam ekkor megígértette velem, hogy nem kártyázom többet, de... nem tudtam ellenállni, Barbara kisasszony! — emelte föl a tekintetét.
— De most vissza akartam térni az apai házba, hogy megmulassam apámnak, hogy én is vagyok olyan férfi, mint a többi Borg volt...

Meg is mutatta! És ekkor leküzdhetetlen vágyakozás fogta el: apját szerette volna látni és birtokuk dúslombú eperfáit, amint megzudulnak az alkonyati szélben. — A bővérű vad musztángokat szerettem volna látni, — kíváncsi voltam, hogy vannak-e már az öreg Blackburnnek unokái és vajjon milyenek? Régi lovamat szerettem volna újra megülni és úgy vágyódtam Sidney néni foszlósbélű, fehér kenyerére, mint az alkimisták az örök élet italára...

A fiatalember az ablakhoz lépett és kibámult a sűrű ködös sötétbe. Felrémllett előtte gazdájának arca, aki a háta mögött ült, s elmosolyodott. Hát az bizonyos, hogy kevés fiatalembernek van ilyen bájos gazdája, mint neki! Szinte maga előtt látta a lány dacos kék szemét és lágy száját, hullámos barna hajjal koszorúzott gyönyörű fejét. Úgy érezte ebben a pillanatban, mintha elszállt volna szívéből a honvágy, — mintha szívesen lenne itt.

A lány hangja rezzentette fel tűnődéséből.

— És honnan vette azt a pénzt, amit elvettek magától a rablók — kérdezte csöndesen. — Kéreste?

— Nem — mosolygott a fiú — kártyán nyertem egy bolond és vad éjszakán és csak éppen

a felmondási időmet töltöttem ki, azonnal elindultam hazafelé.

A lány elgondolkodott. Szóval még mindig kártyázik, állapította meg magában kissé keserűen és megkérdezte:

— Mondja mr. Borg, miért kártyázik? Nem gondolja, hogy nem méltó magához a szerencsejáték? Nem gondolja, hogy csak azon a pénzen van Isten áldása, amelyet két kezünk munkájával keresünk meg?

A fiú zavartan s szinte pirosan nevette el magát.

— Mintha csak az apámat hallanám — mondotta, — de azt megígérhetem, hogy ha még egyszer visszanyerem ezt a pénzt, amit elraboltak tőlem, nem nyulok többé az ördög bibliájához...

Barbara kissé csüggedten sütötte le szemét: szóval még mindig nem a munka és szorgalom erejében bízik, hanem a szerencsében, a kártyában! Kár ezért a fiúért...

2.

Kopogtak az ablakon. A sánta, vörös Bert vigyorgó, szőrös ábrázata bámult be.

— Be lehet menni? — kérdezte.

Barbara intett és rámosolygott a rokonszenves öreg cowboyra.

— Mi ujság, öreg fiú? — kérdezte, amikor Bert nagyot szusszantva letelepedett a kényelmes karosszékbe és körülményes mozdulattal rágyújtott a pipájára.

— Nagy esemény készül holnap, miss Bar-

bara, tudja-e? — pillantott rá az öreg dús és bozontos szemöldöke mögül.

— Na ugyan, mi lesz?

— Hát a kerületi lovasverseny!

— No, az érdekes lesz — mondta a leány és ő is rágyujtott.

— A szomszéd nagyban készülődik, nem tudom, hogy nem-e pipálnak majd le bennünket, — morgott az öreg.

— Hát miért pipálnának le? Nincs elég kemény legény a Barbara-farmon?

— Van itt, csakhogy odaát is van ám — vélte az öreg. — A múlt évben ők győztek és attól tartok, hogy az idén is náluk marad a kerület cowboy-kupája, ha csak mr. Borg nem tud valami különöset.

Borg nevetett és a vállára ütött az öreg Bertnek.

— Hát majd megpróbáljuk. — mondta. — Ha rajtam áll, a mienk lesz a híres kupa.

A lány ránézett, mosolygott és elpirult a mosoly után.

Az öreg Bert hűmmögött.

— Csakhogy volna ám egy másik baj is, amit nem lesz olyan egyszerű elintézni.

Barbara felfigyelt.

— Újra ellünt egy csomó marha, meg egy sereg ló is — mondotta a vörös Bert az izgalomtól akadozva.

Borg elsápadt és a lányra nézett: tudta jól, hogy Barbara is gyanakodott rá a marhalopások miatt. Barbara piros arccal hajolt le és a haján,

ezen a barna koszorún megvillant a játékos lámpafény.

Borg összeszorította a száját és hallgatott. Azután úgy tört ki a szájából a kiáltás, mint a láva.

— No, csak legyen vége a versenyeknek, nem lop itt többé senki, megmutatom! Tisztára söpröm a Sziklás Hágó vidékét, még ha belepusztulok is!

Az arca haragos pírban égett, de amikor a lányra pillantott, úgy látta, mintha annak arcán nem tükröződne vissza az ő vad lelkesedése, — mintha a kék szemek villódzó fényében a gyanú világolna...

Keserűen sóhajtott, azután vette a kalapját, köszönt és kiment az irodából.

— Megmutatom, azért is megmutatom! — gondolta.

HATODIK FEJEZET.

1.

Alig virradt másnap, a Rickett-farmon már mindenki talpon volt. A legények a lovakat tisztogatták, nagy kefékkel dörzsölték a nemes állatok szőrét, hogy minél fényesebb legyen a délutáni versenyre. Benn, Rickett szobájában pedig összeült a birtok vezérkara. Rickett komor volt és ideges. Éppen az intéző beszélt a lovak állapotáról, amikor a főnök az asztalra ütött.

— Fiúk, ennek a csitkefogónak el kell tűnni erről a környékről! — mondta dühösen.

A sebhelyes Bruckney megértően bólintott, forradásos arca kissé eltorzult, ez jelentette nála a mosolyt. Hosszú karja szinte a földet érte, amikor előrehajolt és dadogva megszólalt:

— Majd a Fehér Ördög gondoskodik róla, gazda, nem kell félni!

Rickett komoran bólintott és elgondolkodva rága a szája szélét.

— De azért semmikép sem ártana, ha kissé bebiztosítanánk a fickó balszerencsését — mondotta ravasz mosollyal a vastagnyakú Tim, egy kis hallgatás után. — Tudod, mire gondolok? — fordult az intéző felé kaján mosollyal.

Az bólintott.

— Egy kis tüske a Fehér Ördög nyergébe, úgy-e, gazda? Vagy egy bolondító injekció?

Rickett méltóságteljesen felállt:

— Én illeszmint nem teszek, tiltják a törvények — azzal kiment az ajtón. A két ember hangos röhögéssel nézett utána, azután egymásra kacsinlottak.

— Hiába, az öreg érti a dolgát — dadogta a forradásosképű és csuklott egyet. — Én a tüskét ajánlom...

Az intéző beleegyezően bólintott

2.

A versenyt a hegyoldal egyik hatalmas fennsíkján tartották.

Az üde, zöld gyepon hosszú mésvonal mutatta a pályát, amit ezen felül még kötélkorlát is határolt. A pályatest mentén ficáncoló lovak és izgatott cowboyok sűrögtek-forogtak hatalmas vászontetős társzekerek csikorogtak. A szekerek

elé ökröket fogott a farmer — különben nem bírta volna el a hatalmas terhet: a távolabbi vidékekről ugyanis ökörszekéren hozták a lovakat, hogy teljes formában legyenek a verseny pillanatában.

Borg már kora reggel óta kinn volt és rendezkedett. Saját lovát választotta a versenyre: a Honney-farm legjobb telivérje volt ez az állat és csak azért kapta meg ezer dollárért, mert az igazgató méltányolni akarta eredményes és hosszú munkásságát. Az állat jól kipihente magát, mialatt ő betegen feküdt. Feltáplálták és most türelmetlenül, fülét hátracsapva ficánkolt, mintha érezné a verseny izgalmát.

Három óra körül megtelt már emberekkel a kötélkerítés hosszú vonala mögötti rét. Barbara is megérkezett, mély gyásza még jobban kiemelte ragyogó barnaságát. Borg odament és levetett kalappal állt meg a lány kocsija előtt:

— Mit gondol, Mr. Borg, elvisszük a kupát? — kérdezte a lány.

A fiú komoran mosolygott és megvonta a vállát.

— Nem ismerem az ellenfelet — mondta és szétnézett a zsúfolt réten.

Rickett lépett oda hozzájuk, a lány hűvösen fogadta köszönését. A férfi Borghoz fordult:

— Hallom, hogy ön a Barbara-farm új vezetője, — mondta gúnyosan. — Nehéz dolga lesz, ezen a környéken kitűnő emberek vannak. No, de most megmutathatja, mit tud!

Végigmérte a fiút.

Borg érezte, hogy a fejébe száll a vér. Még ez

is bele akar kötni?! Rickett után lépett, az pedig szembefordult vele.

— Figyelmeztetem, hogy jó lesz ügyelni, — folytatta Rickett. Ha meg nem nyeri a versenyt a Barbara-farm számára, alighanem a saját emberei kergetik el, — márpedig a versenyt aligha nyeri meg. Ajánlanék valamit: nyergelje meg a lovát és menjen, Isten hírével...

Rickett halkán beszélt, — Barbara közben a hátuk mögött megközelítette őket és amikor az utolsó szavakat hallotta, a fiú vállára tette a kezét. Borg az előbb még szinte megfeszült a düh-től, de most a könnyű kis kéz érintésére mintha kiszállt volna szívéből a harag. Sarkon fordult és otthagya a férfit.

— Ne törődjön vele, Mr. Borg — mondta a lány kissé zavartan. — Feleségül kért és kikosz-raztam, azért ilyen dühös.

Borg mereven ránézett a lányra, mire az még jobban elpirult és elfordította a fejét.

3.

A sátor felől vörös Bert loholt feléjük.

— Miss Barbara — ujságolta kifulladásra — ezek a gazemberek rosszba törnek a fejüket.

— Kicsodák? — kérdezte megütközve a lány, de örült, hogy a hirtelen esemény kimentti őt érthetetlen zavarából.

— Rickették — mutatott hátra a sánta cowboy.

— No mi baj? — kérdezte most már Borg érdeklődve.

— Most hallom, hogy benevezték a Fehér Ördögöt is és tízezer dollárt tüztek ki annak, aki meglovagolja.

A lány mosolygott.

— Egész biztos, hogy nem akad vállalkozó — mondta és Borgra nézett. — Senki nem bolondult meg, hogy kockára tegye a nyakát tízezer dollárért. De megrettenve látta, hogy a fiú szeme felvillant.

— Csak nem... — kezdte ijedten —, de a fiú nem hallgatott rá. Három nagy lépéssel újra elérte Rickettet, aki a közelben sétált az intéző-jével.

— Mr. Rickett! — szólt rá. A férfi kissé ijedten fordult hátra.

— Hallom, hogy ön benevezte a lovát, — azt hiszem Fehér Ördögnek hívják. Tízezer dollárt tüzött ki rá?

— Igen — felelte Rickett kihívóan. A fiú mezeven ránézett.

— Azt hiszem látta lovamat. Mennyit adna érte, ha elakarnám adni?

— Négyezer dollárt — válaszolta gondolkodás nélkül Rickett. Egész életét lovak között töltötte és gyorsan megtudta ítélni, hogy mennyit ér egy állat.

— Nos — felelte a fiú — elég olcsón kapná meg. Felteszem a lovamat négyezer dollár ellenében, hogy én megülöm a maga híres vadállatát, — mondta keményen.

Rickett arca elsötétedett és egy pillanatnyi gondolkodás után belecsapott Borg kinyújtott tenyerébe.

— All a fogadás — mondta rekedten. — Ha megüli a lovat 14.000 dollár üti a markát!

A fiú bólintott és otthagya. Rickettet, aki mellett tátott szájjal, szinte megkövülve állt az intézője.

HETEDIK FEJEZET.

1.

Hamarosan megkezdődtek a versenyek. A sürgő-forgó emberek feszültsége egyre telítettebb lett.

Borg látta, hogy Barbara arca vörösre gyúl a rémülettől a fogadás hallatára. Nem is ment vissza a lányhoz, félt, hogy az majd le akarja beszélni a veszedelmes vállalkozásról és ő kénytelen lesz megtagadni kérését. Sátra felé sietett és megnyergelte a lovát.

A vasderes, hatalmas állat hizelegve dörzsölte fejét a vállához. Borg átölelte a karcsú, izmos nyakát és fülébe sugta:

— Na öreg fiú, most mufasd meg mit tudsz. Nagy a tét, alaposan meg kell ma dolgozni...

A ló, — mintha értette volna gazdáját — felvetette büszke és nemes fejét s felnyerített. Mintha azt mondta volna:

— Ne félj semmit, gazdám, rendbe lesz minden...

A starthelyen már gyülekeztek a lovasok. Össze-vissza társaság volt. Sokan csak azért indultak, hogy elmondhassák otthon:

— Indultam a kerületi cowboy-versenyen, nyertem is volna, — dehát lesántult a lovam...

A pokoli hangzavar csak akkor szűnt meg, amikor a starter — ősszakállú, öreg farmer — felemelte a pisztolyát és elkiáltotta magát:

— Csend legyen, emberek, azonnal indultok! Borg élesen figyelte. Láta, hogy a tömegben legfeljebb két-három olyan ló van, amelyik veszélyessé válhat számára. Előrehasalt a nyergében és megveregette lóva izmos nyakát. Következő pillanatban eldőrdült a starter revolvere és mint a kilőtt nyíl rugtatott előre. Csak azt látta még, hogy vele együtt előrezúdul a lovasok sűrű tömege és két oldalt, a kötélkordon mögött, a tömeg ordítózni kezd, felrepültek a kalapok, zsebkendők fehér foltjai lebegtek viharosan. Barbara barna fejét is látta, amint kipirult arcával kiált feléje valamit, — azután csak a versenyre gondolt és arra, hogy az élre törjön...

2.

Borg mosolygott és lóva nyakára hajolt. Már az elsők között volt, előtte egy sárgaszalagos rickettfarmbeli cowboy vágtatott, — vele egyvonalban egy idegen lovas. Mosolygott, mert látta, hogy azok minden erejüket megfeszítik már a verseny kezdetén. Jól ismerte lovát, tudta, hogyha kell, kétszer ilyen gyorsan is tud menni.

Korbácsot nem is hozott magával. Már régen elszoktatta lovát attól, hogy sarkantyúval vagy ütéssel kergesse. Elég volt egy jó szó, egy

fütttyentés, vagy egy kiáltás és a derék állat minden erejét megfeszítve száguldott előre.

— Jól van koma, csak nyugodtan — súgta a lova fülébe és megpaskolta sima nyakát. Az állat felhorkant és megrázta fejét, mintha értené a gazdáját. Erősen a sárga karszalagos cowboy nyomában volt már. Az hátranézett és meghökkenet. A pálya közepén vágattak a versenyzők, két oldalt ordító, kalaplengető tömeg üvöliötte a farmok nevét:

— *Rajta Barbara!*

— *Ne hagyd magad, Rickett!*

— *Ne hagyd magad, zöldfülű!*

Borg mosolygott. Tudta, hogy a zöldfülű neki szól. Kissé felemelkedett a nyergéből és körül nézett. A háta mögött körülbelül öt méternyire követte az első lovas, de a többség erősen mögötte volt, majdnem száz méternyire. A sárga-karszalagossal már-már egyvonalban vágatott.

Tudta, hogy a versenypályán mindössze egy akadály van, de az aztán a javából. Zombékos partszélű, körülbelül négy méter széles tiszta vizű hegyipatak vágott keresztül a fösíkon. Ezt kellett átugrani. Úgy gondolta, hogy majd az ugrás után megy bele komolyabban a versenybe.

Feltűnt a part első nyírfája. Borg térde megfeszült és a lova nyakára hajolt. Kissé megpaskolta az állatot, amelynek szőre száraz volt. Úgy látszott, semmi megerőltetésébe nem kerül ez a vad iram, csak meg sem izzad belé. A sárga karszalagost már rég elhagyta, majdnem egy lófejjel vezetett.

A parthoz értek. Borg éppen az ugrásra készült, amikor a lova megugrott. Ijedten nézett hátra: látta, hogy rickettfarmbeli cowboy kezében korbács van, azzal csapott a lova farára. Irtózatos harag fogta el, de nem ért gondolkozni, mert a következő pillanatban már a patakhöz értek és a szegény állat, amelyet az ütés szokatlan fájdalma és meglepetése megzavart, hanyathomlok zuhant a vízbe.

A nézők elszörnyedt ordítása térítette magához Borgot. Kissé megszedült a zuhanástól, de a vízbe esett és így semmi komolyabb baja nem történt. Aggódva kereste lovát, mögötte pár méternyire már zúgott a közeledő lovasok robaja.

Borg feltápáskodott. Lovának szerencsére semmi baja nem történt. Már a másik parton toporzékolt és hátracsapott fülekkel várta gazdáját. A fiú úgy érezte, hogy belepusztul, ha nem vesz elégtételt ezért a galád tettért. Forrt benne a harag. Ebben a pillanatban ölni tudott volna. Felpattant a lovára, — a nézők lelkesen éljeneztek — és a csuromvizes állat fülébe súgta:

— Rajta!

A ló mintha megértette volna. Hosszú, karcsú teste szinte elnyúlt a fű felett. Úgy vágtatott, mint az agár. Hatalmas ugrásokkal tört előre: pár perc alatt behozta azokat, akik megelőzték. A nézők ordítoztak, kalapok, narancsok, zsebkendők és lasszókötelek repültek a levegőbe.

De Borg semmit nem hallott, csak az előtte vágatató sárga karszalagos cowboyt figyelte összeszorított szájjal. Már tudta, hogy győzni fog: mire a cél fehér zászlója feltűnt, be is érte a lovast. Igyekezett kikerülni, nehogy újra megüthesse lovát. De ez a veszély csak pár pillanatilag fenyegette: a derék állat úgy húzott el mellette, hogy mire az feleszmélt, már késő lett volna minden gaz merénylet...

Öt méterrel előzte meg ellenfelét. Amikor a célba ért, ujjongó tömeg kapta a vállára, még a lovát is összecsókolgatták. Ismeretlen farmerlányok ugrottak a nyakába: ilyen győzelmet is rég láttak a Sierra-Nevada szikláin!

De ő nem törődött az ünnepléssel. Amikor szabadulhatott, megfogta reszkető és fáradt lovának kantárát és igyekezett vele a Barbara-farm istállói felé. A vörös Bert lelkendezve rohant elé.

— Vigyázzatok a lóra és csutakoljátok le, — mondta Borg és odaadta a kantárt, az ujjongó öreg cowboynak, — ő pedig sietett az egyik sátorba, ahol fekvőhely és tiszta ruha várta, hogy kipihenhesse magát a következő veszedelmes mutatványig: a Fehér Ördög megüléséig.

NYOLCADIK FEJEZET.

I.

Barbarát körülvették ujjongó, tomboló cowboyai. Hosszú évek óta most nyerték meg először a cowboyversenyek főszámát: érthető volt

féktelen boldogságuk. Barbara kipirult arccal várta Borgot, de az nem jelentkezett. A versenypályán csikóversenyek folytak, azután tréfás mutatványok következtek. Egyre közeledett a nagy attrakció pillanata: amikor a Fehér Ördög újra széttapos egy embert, aki elég vakmerő arra, hogy megkísérelje a vad mén megszelídítését...

A vörös Bert közeledett a társaság felé.

— Nem láttad Borgot? — kérdezte Barbara kissé elpirulva.

Az öreg hamiskásan kacsintott.

— De bizony láttam én. Pihen. Készül a nagy mutatványra — mondta. A cowboyok izgatottan összesúgtak.

— Hát mégis vállalkozik erre az istenkísérésre — kérdezte az egyik s a fejét csóválta. A vörös Bert fölényesen nézett rajta végig:

— Ha van a világon valaki, aki betöri a Fehér Ördögöt, akkor az Charly Borg — mondotta és köpött egyet. — Én, édes fiam, több összetört csontot láttam már a musztángok patái alatt, mint te csikót: ha én azt mondom, hogy Charly megüli azt a fenevadat, akkor meg is fogja ülni. — Ezzel bicegve visszaindult a sátrak felé. Paméla utána kiáltott:

— Hé, Bert, várjon, én is megyek!

Együtt mentek Borg sátráig. A fiú nyugodtan hevert a fekvőhelyén és gondolkodott. Ha most megnyeri a fogadást és a versenyt, tizennégyezer dollár üti a markát és az előbbi futást is biztosan díjazza valamivel... A jószerencse visszaadta neki azt, amit elraboltak tőle...

Most már, ha akar, hazamehet. De valahogy, mintha kihalt volna szívéből a honvágy, amelynek fojtogatását azelőtt pedig nagyon érezte. Talán csak nem ennek a barna, édes pillantású lánynak a bája verte ki fejéből a hazai eperfák hívogató zúgását? Egyszerre fölrezzent.

A sátor függőnye megmozdult és a vörös Bert lépett be.

— Vendége van, Mr. Borg. Bejöhet? — kérdezte és Borg kérdő pillantására hozzátette, — Miss Barbara...

A fiú felugrott.

— Hogyne, parancsoljon! — mondotta, de belül kissé zavart volt és már előre félt attól, hogy a lány majd megkísérli lebeszélni...

Barbara belépett és megállt a fiú előtt. Egyikük sem szólt. Valami különös zavar fogta el őket és a torkukba fojtotta a mondanivalót. A sötét sarokban a vörös Bert kissé csúfondáros hangja szólalt meg:

— Na, kérem, én a lovak után nézek — mondta és kibicegett a sátorból...

2.

A fiú zavartan és kissé hebegve szólalt meg:

— Tetszett a verseny, miss Barbara?

A lány is zavart volt, valami különös érzés ömlött el rajta. Soha nem tapasztalta még, hogy egy férfivel szemben ilyen zavart legyen.

— Nagyon szép volt. Köszönöm — mondotta halkan. — de... szeretném valamire megkérni.

— Mire? — kérdezte a fiú csöndesen. Tudta,

Hogy mi következik. Ettől félt egész délután.

— Ne kísértse az Istent. Ne próbálja megülni a Fehér Ördögöt! Ne bizzék a szerencséiben!...

A fiú úgy látta a félhomályban, mintha a tiszta, kék szemeket könny felhőzte volna el.

— Nem tehetem, Miss Barbara — mondotta halkán és lesütötte a szemét. — Köt a szavam. Egy pillanatig sem maradhatnék itt, ha meghátrálnék... Már pedig én itt akarok maradni. Maga miatt! És halkán hozzátette:

— Nem a szerencsémben bízom, hanem... magában... a maga szerelete erőt ad nekem, Barbara kisasszony... és... én meg akarom mutatni, hogy méltó vagyok rá!

Szinte maga is megijedt attól, amit mondott. Már pillanattal ezelőtt még csak átfelhőzött egyán a gondolat: jó lenne itt maradni, ezen a parátságos és szép vidéken, emellett a gyönges és törékeny leány mellett, kinek kék szemeiből tavasz tűnő fényei villódzdztak elő...

A lány arca piros lett, mint a rózsa. Tudta ő is, hogy a fiú könnyelmű lépése után nem jöhet más, csak a kíséret. Ha meghátrál a veszedelem elől, mindenki kineveti...

— Úgy látszik, kezdődik a játék — mondta a fiú halkán és tétovázva.

A lány csak állt és nem mozdult. Kinn a délutáni nap ferde sugaraiban emberek tolongtak, izgatott lovak horkantak és toporzékoltak. Benn a sátor félhomályában két ember állt egymással szemben és szívükben valami furcsa és tiszta érzés apró jeltüzei lobbantak fel...

Künn a hangzavar egyre erősebb lett és a

Iovak egyre jobban dobogtak. Borg kissé zavar-
tan nézett a sátor kijárata felé. Barbara mintha
álomból rezzent volna fel, hirtelen megszólalt:

— Charly, kedves, vigyázzon magára...

A fiú ránézett. A lány ott állt vele szemben,
hajának bódító illata szinte megszédítette. És
Barbara ekkor ránézett, lábujjhegyre állt, meg-
csókolta a száját és kiszaladt a sátorból...

Charly úgy maradt ott, mint aki elé a ma-
gasságból aranytömb zuhant le. Egy pillanatra
szinte megdermedt, de azután mintha egész
testét valami különös erő öntötte volna el. Úgy
érezte, ebben a pillanatban, hogy félkezével
arrább tudná lökni a Sierra-Nevada akármelyik
óriás hegycsúcsát. Úgy robbant ki a lovasmutat-
ványok bekerített térségére, mint a gladiátor, aki
ideáljának csókjával indul halálos küzdelembe...

KILENCEDIK FEJEZET.

1.

A lovasmutatványok számára fönntartott hely
magas fapalánkkal volt körülkerítve. A kerítés
mögött toporzékoló, vad musztángok rúgták a
füvet. Pár pillanat alatt tökéletesen szétrombol-
ták a gyeppuha pázsitját, úgy, hogy a téres
pálya szinte porzott.

Borg megállt a kerítésnél. Szeme Barbarát
kereste. A lány ott állt, vele szemben, a kerítés
másik oldalánál, egy magas emelvénven, amit a
környékbeli farmerek számára emeltek...

A fiú érezte, hogy biztató sugár repül felé a kék szemekből, — sugár, amely felemeli és erőt öntene belé még akkor is, ha gyöngé volna. De nem volt gyöngé: egyetlen mozdulattal átvetette magát a palánkon és Rickett felé fordult, aki ott álldogált Barbara közelében, az emelvény mellett.

— Nos, Mr. Rickett, hát hol van az a híres vadállat.

Rickett kaján mosollyal mutatott a kerítés felé. Négy cowboy vesződött a hatalmas, hófehér állattal. Hosszú köteleket kötöttek a nyakára, hogy semerre ne tudjon kitörni. Ha jobbra igyekezett, balra rántották, ha balra akart rugni, jobbra húzták. Így azután az állat egyre dühösebb lett, vadul horkant, rúgott, szemei vérben forogtak, füleit hátracsapta s a szája habzott.

Az öreg Bert ott lapult a kerítés mellett. Sápadtan és dadogva szólalt meg:

— Hogy az ördög vigye el ezt a vadállatot, — ha nekem adnák az Egyesült Államok minden aranyát, akkor se nyulnék hozzá!

Nagynehezen odaért a különös menet a kapuhoz. Elengedték a lovat, az vad haraggal, nyervén rohant be a versenytérre. Mindenki menekült előle, — még a lovak is, mintha megérezték volna, hogy a királyuk közeledik...

Rickett egyik embere Borg felé sietett és a kerítésen keresztül egy nyeret nyújtott át neki.

— Halló, mister, ezt kell a hátára tennie, ha ugyan közelfér hozzá — mondotta gúnyosan.

A vörös Bert felhorkant és kikapta a cowboy kezéből a nyeret, helyette átnyújtotta a sajátját.

— Itt az enyém Mr. Borg, ez legalább biztosan nincs preparálva... — vetett megsemmisítő pillantást a másik cowboyra, aki morogva kapott a revolvere után, — de akkor már Bert kezében ott ásítózott a félelmetes Colt.

— Pusztulj, fiam, amíg jó dolgod van, — ajánlotta szelíden az öreg — és a másik jónak látta, ha követi a tanácsot.

2.

Borg, kezében az öreg Bert nyergével, még elkapta Barbara egy rémült, boldogtalan, de biztató pillantását, azután megindult a ló felé, amely fujva, megfeszített lábakkal, mereven állt a tér közepén. Óvatosan közeledett az állat felé, mint aki halálos veszélyes ellenséget próbál megkörnyékeezni: valóban az is volt, veszedelmesebb, mint akárhány fenevad.

A Fehér Ördög azonnal észrevette a közeledőt. Hátracsapta két hegyes fülét, izmos szügye megremegett és okos, élesen metszett fejét arrafelé fordította, amerről ellenségét közeledni látta.

Borg egy pillanatra gyönyörködve állt meg. Soha még olyan szép állatot nem látott. Az óriási, arányos, hófehér testen rendkívül kecses fej ült, a vékony és nemesen ívelt nyak becsületére válhatott volna akár egy arab telivérnek is. Lábai izmosak és karcsúak voltak, látszott, hogy szinte határtalan sebesség és kitartás rejtőzik e karcsú és biztos bokákban.

A Fehér Ördög szemei vörösen és félelmetesen csillogtak felé. De Borg hozzáértő szeme

látta az értelem majdnem emberi fényét is a csillogás mögött. Megállt és odakiáltott Rickettnek a halálos csöndben.

— Errefelé is az a szokás, hogy azé a ló, aki megüli? — kérdezte és amikor Rickett gúnyosan bólintott felé, keményen örömtelenül elnevette magát. A régi Borgok lóbolond vére lobogott fel benne: megmutatja, hogy minden poklon keresztül is az övé lesz ez a csodálatos állat!

Elszántan és óvatosan indult meg újra a ló felé. Az felhorkant és felérugott. Borg látta: reménytelen, hogy egyelőre meg tudja nyergelni. Gondolt egyet és letette a földre az öreg Bert nyergét, — azzal szinte meggondolatlan bátorsággal a mereven figyelő állat felé tartott.

A Fehér Ördög kissé meg volt döbbenve. Oha nem történt még meg vele, hogy valaki ilyen magátólértetődő könnyedséggel közeledjen felé. Borg hátratett kézzel megállt a ló szép feje előtt, de minden izma megfeszült az ugrásra. A Fehér Ördög felvetette fejét, inyjét felhúzta és vadul felékapott. Borg egy rövid lépéssel hátrált. A palánkok mögött felhördült a tömeg. Ismerték jól a Fehér Ördögöt: tudták, hogy most kezdődik a tánc!

Csakugyan az állat oldalogva, ravaszul hátracsapott fülekkel közeledett Borg felé. A fiú egyre hátrált és a zsebéből rövid korbácsot vett elő. Amikor a ló újra felékapott, gyöngéden az állat kényes orrára ütött.

Fehér Ördög felágaskodott és most már mellső patáival akarta összelapосni a vakmerőt, aki meg merte őt érinteni! Borg félreugrott és

feszülten figyelte az állat mozdulatait. Amikor a ló újra négylábra ereszkedett, egyetlen ugrással rávetette magát az állat lehajló nyakára és a következő pillanatban már a hátán ült!

Senki sem szisszent a nézők között. Halálos, megdöbbszent csönd fogadta az eszeveszett ugrást s csak Barbara sikoltott. Rickett kissé csodálkozó arccal vette elő vastag duplafedelű aranyóráját, öt percig kellett Borgnak a ló hátán maradnia, hogy megnyerje a díjat!

3.

A Fehér Ördög mozdulatlanul, szinte kábultan állt. Borg két karjával átkarolta az állat nyakát és lábainak minden erejével szorította a vékonyát. Szinte érezte, hogy a sima bőr alatt húzódó vasizmok mint feszülnek meg s hogy reszketnek a szokatlan és megszégyenítő szorításban.

A Fehér Ördög hamarosan magához tért. Izmainak reszketése megszűnt. Egyszerre mind a négy lábával ugrott a levegőbe és úgy zökkent vissza a földre, hogy Borgnak szinte az agya is megreszketett belé. De meg sem moccant a ló hátán. Keményen, minden erejével tapadt a sima és csúszós testhez. Háromszor-négyszer próbálta meg ezt a játékot a ló: de amikor a szorítás nem enyhült, megijedt. Mit, ezt a tapadó súlyos testet nem tudja lerázni magáról?!

Eszeveszetten száguldani kezdett, — közbe-közbe megtorpant, — felugrott a levegőbe, —

azután továbbrohant!... Borg úgy érezte, hogy már egyetlen csontja sem ép.

A tribünön kezdett idegeskedni Rickett. Az óramutató gyorsan haladt, már a harmadik perchez közeledett. De még mindig bízott a Fehér Ördögben. Szilárdan hitte, hogy nem született olyan ember, aki megülje ezt a lóbőrbe bujt fenevadat.

Csakugyan, az állat újabb cselt eszelt ki. Megállt mereven, mint a cövek, aztán egyszerűen levágta magát a földre. Borg az utolsó pillanatban ugrott le róla. A közönség felhőrdült. A ló az ég felé rúgta mind a négy patkolástan lábát, aztán oldalra fordult és úgy igyekezett eltalálni kínzóját.

Borg szeme előtt egy másodpercre elsötétült a világ, de gyorsan magához tért, elővette korbácsát és végighúzott a Fehér Ördög jobb mellső lábán. A ló felérúgott, mire Borg két nagy ugrással a fejénél termett és — most már erősebben — az orrára ütött. Fehér Ördög felakart állni, hogy kínzójára rohanjon, de mire a hatalmas test újra négy lábon állhatott, Borg már a hátán ült. Patakokban szakadt róla az izzadság. Hátgerince fájt és minden csontja külön, de nem engedett. Az ötperc újra kezdődött. A Fehér Ördög mintha kezdett volna kifáradni a tehetetlen tombolásban. Ez volt Borg pillanata. Újra előkerült a korbács és most már minden erejéből verni kezdte a lovat.

Vad és szörnyű küzdelem kezdődött az ember és állat között. A Fehér Ördög minden cselt megpróbált. Fényes szőre megnedvesedett az

izzadságtól. Száguldozott, rohanf, ugrott, for-
gott, kapkodott hatalmas fogaival, de hiába: a
kegyetlen korbács vadul csattogott a derekán,
hátán, szügyén, orrán, — abban a pillanatban,
amikor Borg elengedhette egyik kezével az át-
nedvesedett és már nem oly csúszós nyakat.

Borg észre sem vette az idő múlását. Arra
riadt fel, hogy a karámon kívül szájtató és
izguló tömeg egyszerre üvöltözni és ordítózni
kezd. Letelt az öt perc és Borg megnyerte a ver-
senyt! De a fiú nem elégedett meg ennyivel,
A lovat is akarta, ezt a veszett ördögöt!

Amikor az állat meghallotta a tömeg ordítá-
sát, egyszerre, mintha megbénult volna. Resz-
kető testéről patakokban csurgott a verejték.
Izmai vadul rángatództak a nedves és bársony-
sima bőr alatt, — de ez már nem a lázadás és
tombolás rángatódzása volt, hanem a halálos
fáradtságé...

Borg is abbahagyta a verést. Megsimogatta a
ló nyakát és megnyugtató szavakat suttogott az
állat idegesen hátracsapott remegő fülébe.
A Fehér Ördög érezte, hogy sorsa betelt. Vége
a szabad életének. Valami szörnyű, még nála is
erősebb hatalom sarkantyúzta, verte és ő kép-
telen volt megszabadulni tőle... Úgy látszik,
hogy ezentúl kedvét kell keresni ennek az erő-
nek, amely félelmetes, mint a nyári viharok
villámcsapásai, vagy mint a sakál borzongató
üvöltése a sziklák között...

Borg egész életét állatok között töltötte és
szinte testébe áradt a ló testéből e rettegés má-
gikus rángása. Tudta, hogy megnyerte a csatát...

A Fehér Ördög hátracsapott füle már nem reszketett. A simogatás és a megnyugtató szavak megtették a magukét. Borg térdének szorítása engedett és szelíden jobbfelé kormányozta az állatot. A Fehér Ördög lassan arrafelé kocogott, amerre Barbara emelvénye volt. Néha még fujt egyet és fel-felhorkant, de ez már a fáradság és a szabadság eltűnő emlékének jele volt csak. Borg körüllovagolta a bekerített tért.

A tömeg szinte szájtátó csendben leste, mintha csodát látna. Rickettre esett a pillantása: a férfi halálsápadtan kidülledt szemmel meredt rá, Barbara pedig kipirult arccal integetett felé, de nem mert kiáltani, mintha félne, hogy megtöri a varázst...

Borg halálosan fáradt volt, de elhatározta, hogy megkoronázza ezt a kemény munkát és a nyeret is felteszi a ló hátára. Odalovagolt, ahol hagyta és leszállt a Fehér Ördögről. Megnyugtatóan veregette a nyakát és az állat szemébe nézett. Az emberevő vörös tüzek már kialudtak benne és a fáradság és a beletörődés világított csak a ló szeméből...

Lehajolt a nyeregért és a ló hátára tette. A Fehér Ördög felvetette a fejét, fölhorkant, — de azért tűrte a szokatlan terhet. Tudta, hogy már hiába küzd sorsa ellen... A megdöbbenés és bámulat szisszent fel a tömegben, amikor Borg a most már megnyergelt lóra ült és kénye-kedve szerint vágatott vele föl-le, a feltúrt füves mezőn. De zablát nem tett a szájába és el

is határozta, hogy soha nem tesz. Egy ilyen lónak, mint a Fehér Ördög, nem érheti zabla a száját: a Fehér Ördög nem lehet rabszolga...

Amikor sátrába vezette a lovat, éljenező és tomboló, de óvatosan visszahúzódó emberek sorfala között haladt el. Lecsutakolta az állatot, pedig olyan fáradt volt, mint még soha az életében. Azután zabot tett a ló elé és egy vödörben vizet. Csak akkor feküdt le, amikor a ló már jóllakott és nemsokára úgy aludt, mint akit agyonütöttek...

A vörös Bert kint állt a sátra előtt és nem engedte be hozzá a tomboló, örjöngő embereket. Csak Barbara mehetett be: a fiú zavarlan ugrott föl, amikor meglátta.

— Gratulálni jöttem, — mondotta boldog mosollyal a lány, — de a fiú arcán nem villant át mosoly. Fáradt, kimerült és komor volt ez a fiatal arc, — és keményen nézett vissza, a kék szemekbe.

— Miss Barbara, — mondotta halkán, — szeretnék valamit megmondani. Addig ne gratuláljon, amíg a végső célokat is el nem értem! ki kell pusztítanom a vidékről a marhatolvajokat. Az, ami ma délután történt... — dadogni kezdett és kereste a szavakat, de amikor a lányra, a piruló, barna és zavart Barbarára nézett, végképpen a torkára fagyott a szó. Csak nagynehezen folytatta:

— Szóval be akarom bizonyítani, hogy nem ért méltatlant az a... az a ízé... kitüntetés...

— Csók — javította ki a lány mosolyogva. A fiú meghökkenten nézett rá. Látta, hogy a

lány szemében mosoly bujkál és a mosoly mögött látta a bizalom meleg csillogását is a kék szemekben...

Az öreg Bert rontott be, különben talán újra csók csattan. Vastag sált terített Borgra és már vitte is:

— Gyerünk, — egy jó masszázs, fürdő, különben három hétig nem tud talpra állni!

Ujjongó tömeg sorfala között került haza a nap hőse, — akinek szeme előtt ott ragyogott egy édes kék szempár bízó pillantása: és ezt a pillantást nagyobb eredménynek érezte, mint száz Fehér Ördög megülését...

TIZEDIK FEJEZET.

1.

Másnap reggel Borg összehívta a farm embereit és rövid, de sokatmondó beszédet tartott. Alig tudott ugyan szóhoz jutni, mert a lelkes és vad cowboyok kevés hijján széttépték örömmükben, hogy a nagy mutatvány után nagy-szerű állapotban, egydarabban látják viszont.

Amikor a lelkesedés nagynehezen lecsillapodott, Borg felemelte a kezét és kemény, szürke szeme is összeszűkült, amikor elkezdett beszélni:

— Emberek! — kezdte. — Nemrégén vagyok köztetek, de azt hiszem, eddig nem igen csalódtatok bennem. (Vad ordítózás: Nem, nem öreg fiú, dehogy!) No azért. De meg kell mondanom, észrevettem valamit. Mégpedig azt,

Hogy köztetek is akadt, aki tegnapelőtt még marhatolvajnak gondolt! Igaz?

Zavart csönd támadt, kellemetlen és sokatmondó némaság. Csak akkor harsant föl a lárma, mikor a cowboyok is észrevették magukat:

— Dehogy, Charly, semmi hiba nincs! — biztatták innen-onnan.

Borg mosolygott és legyintett.

— Rosszul teszitek, — mondotta, — ha egy ilyen kis lovasmutatványnak hitelt adtok. Végre is lóköttő is lehet jó lovas és marhatolvaj is érthet a lószelídítéshez!

Az ablakfelé pillantott és észrevette, hogy Barbara izgatottan kémlel kifelé a csipkés föggönyök mögül.

— Szeretném, fiuk, ha másképpen bizonyosodnátok meg a dolog felől: úgy, hogy elcsípjük a tolvajokat! Ki tart velem?

Természetesen az egész társaság jelentkezett, elsőnek az öreg vörös Bert, aki halálosan meg volt sértve, amikor Borg otthon hagyta pár társával egyetemben, hogy vigyázzon a házra...

Ahogy leszállt az alkony és vörös uszályának utolsó nyomai is eltűntek a nyugati égről, Borg összeszedte válogatott legényeit. Egy csoportot nyugatra, egy csoportot északra és egy csoportot délre küldött, hogy alaposan bekeríthessék a Sziklás Hágó egész környékét. Mielőtt elindultak volna, óvatosan a lelkükre kötötte:

— Csak azután ügyesen, fiúk! Ha valami gyanúsat látlak, meglapulni, nehogy a banda

gyanút fogjon. Mindenütt a földhöz lapulva, óvatosan előre!

Délelőtt nagy csordát hajtott a veszedelmes környék felé, hogy a bandát beugrassa, — de az őrző cowboyok békés inge alatt hatalmas Coltok várták a harcot...

Csak pár rövid szóval búcsúzott Barbarától, nem akarta észrevenni a lány szemében a félelem és aggodás apró szikráit.

— Vigyázon magára, Charly — mondotta a lány és elfordult, amikor a fiú elhagyta az irodát... Pár pillanat múlva, amikor kinézett az ablakon, nyomát sem látta a vakmerő kis csapatnak.

2.

A Sziklás Hágó komor sziklái feketén emelkedtek a sötét ég felé. Ez volt az egyetlen járható út Kelet felé, — ezen kívül csak a Pacific nagy alagútja volt a környék egyetlen kapcsolata Kelettel, Kelet nagy városaival — és majdnem olyan nagy orgazdáival. Nagy költséggel és fáradsággal építettek itt keskeny, sziklába vájt utat a környékbeli gazdák, — de egy idő óta a tolvajok látták az út hasznát. Ha valaki megvetette a lábát a szoros egyik bérce mögött, ember legyen a talpán, aki el tudja kergetni! Egész hadsereggel fölvehette a harcot, egyenkint leszedhetett mindenkit, ha volt elég löszere.

A hegy lábánál békés marhanyáj kérődzött: a Barbara-farm állatai. A cowboyok éberren heverték a fűvön, — lettetett nyugalommal, verekedésre éhesen várták a hívó-jelet.

— Ügylátszik, a gazemberek megneszeltek valamit, — dünnyögte Medve Bunny kelletlenül. — Ebben a modern világban olyan ritkán akadt egy kis komoly verekedés: rosszul esett volna, ha elmarad...

— Pszt — mordult rá Sárgaképü Sam hirtelenül. — Valahonnan coyottvonítást hozott az őszi szél, — de ez a coyott kissé különösen vonított: a cowboy szakértő füle szinte megmozdult, úgy itta a kissé hamis hangot. A marhák nyugtalankodni kezdtek, — Medve Bunny boldogan igazgatta meg a revolverét.

— Itt vannak — morogta oda társának. — Jó lesz készülni. Meg akarják riasztani az állatokat. Kakukkolj csak a többieknek...

Fölhangzott a kakukkszó, a Barbara-farm embereinek megbeszélte jele. A sziklahasadékokban, a hegy tetején, a hágó keszeg, rosszulnőtt bokrai mögött megmozdultak az emberek és inenn is, onnan is vissza hangzott a kakukkszó.

— Jöhettek — súgta maga elé Borg az egyik hasadékban és megmarkolta a revolverét.

A coyott újra vonított, — de most már közelebbről. Az állatok egyre nyugtalanabbak lettek, — de a cowboyok nem csináltak semmit. Várták a támadás pillanatát, — az nem is késett sokáig.

A mély sötétségben egyszerre pokoli hangzavar süvített föl: coyottüvöltés, lövöldözés, ordítózás. A megvadult, szerencsétlen állatok reszkető lábbal iramodtak neki a Sziklás Hágó felé vezető útnak, — egyedül arrafelé volt csend... Vad robaj, paták doboló zaja, a

rémült állatok keserves bőgése, az állandó coyottüvöltés és a lezuhanó sziklák dübörgése egyetlen, irtózatossá hangzavarrá keveredtek össze és ebben a szinte itéletnapis összevisszaságban csak a Barbara-farm emberei maradtak nyugodtan. Engedték az állatokat elrohanni, — csak a látszat kedvéért lőttek néhányszor a levegőbe, vagy az elsuhanó lovas árnyékok felé: amelyek vad rohanással kergették a nyáját a Sziklás Hágó bejárata felé...

Amikor már az utolsó állat is eltűnt, Borg megadta a jelt és a cowboyok veszett sietséggel máglyát raktak az előre elkészített gyantás fából a bejárat elé. A hatalmas fatömeg egészen eltakarta a keskeny bejárást. Újabb jel: a máglya föllobbant, — ugyanekkor azonban a Hágó kijárásánál is lobogni kezdett a tűz...

A cowboyok valóságos indiántáncot jártak örömben: a gazfickók, akik már hetek óta pokollá tették az életüket, végre kelepcebe kerültek! Mert nincs a világnak az a marhája, amelyik a tűzön áttörne! A hatalmas máglyák szinte az egész hágót megvilágították: a reszketve, bőgve egymáshoz bűvő állatok körül tanácstalanul áldogált vagy gyolc-tíz lóháton ülő sötét alak és szemmel láthatóan a menekülés lehetőségeit latolgatták.

Borg fölállt az egyik sziklára és lekiáltott:

— Hé, emberek! Nem lenne okosabb, ha megadnátok magatokat?!

Lentről durva káromkodás hallatszott és a Halképű Tom, az egyik cowboy rémülten rántotta vissza a fiút:

— Vigyázat, Charly, lőnek!

A golyó ott süvített el, ahol az előbb még Borg állt. A fiú összeszorította a fogát.

— No, ha harc kell, hát lesz! — mondta hangosan és kiadta a vezényszót:

— Lőni!

Az első sortűzre három ember elesett odalenn, — a többiek rémülten kerestek fedezéket az álatok mögött. Borg tanácstalanul nézett széjjel.

— No, most mit csináljunk? Nem lövöldözhetjük agyon az összes marhákat?

De a fiúk ezalatt már megindultak lefelé a csúszos meredek sziklafalakon. Borg szeme megcsillant: csakugyan, itt a kézitusa dönthet csak! Ezek a banditák tudják, hogy így is, úgy is halál vár rájuk: ha a tűz felé törnek ki, egyenként szedik le őket: ha meg megadják magukat, a cowboyok törvényei szerint tíz perc múlva már lógnak egy fán és akkor még nagyon jól jártak, — mert ilyen esetben a helyi szokások még egy kis talppirítást is előírnak akasztás előtt.

Elindult a fiúk után, de előbb meghagyta a sziklán maradt három embernek, hogyha valamelyik bandita elődugná a fejét, csak bele egy golyót! Így azután nagyobb veszteség nélkül értek le a szakadékba, — mindössze egy emberük veszett el...

Lenn komoly, életre-halálramenő verekedés kezdődött. A revolverekből hamarosan kifogyott a golyó és újra tölteni nem értek rá a harc hevében! Ökölrel, késsel és szikladarabokkal folyt a harc, valóságos ősemberi kegyetlenséggel. Itt

már egyenlő erők álltak szemben egymással; fönről nem lehetett löni, hiszen nem tudhatták, hogy melyiket találják el az összefonódott párok közül.

Most vették csak észre a Barbara-farm emberei, hogy a tolvajok arcát fekete álarc takarja. Természetesen a verekedés hevében egyre-másra szakadtak le az álarcok és itt is, ott is fölhördült Borg egy-egy embere: megdöbbenve és rémülten állapították meg, hogy a tolvajok szinte valamennyien a Rickett-farmról valók, csupa ismerős cowboy.

Borg azonnal a legmelegebb helyre vetette magát: egyik emberét szorongatta egy álarcos és mindenképen szét akarta zúzni a már eszméletlen ember fejét a sziklán. Borg nekiugrott és lerántotta előbb az álarcát. Azonnal fölismerte: az a cowboy volt, aki a kerületi lovasversenyen rácsapott a lovára és aki miatt majdnem kitörte a nyakát. Könnyen meg lehet érteni, hogy Borg csak egyet ütött ellenfele arcába: másakra már nem volt szükség... Még látta, hogy a saját embere szédelegve, félájultan tápáskodik föl, máris újabb ellenféllel került szembe. Egy hoszszúkarú, majomszerű alak vetette rá magát, arcáról már le volt tépve az álarc: a Sebhelyes Buckney rút ábrázata vigyorgott rá vérszomjas dühvel:

— No ficsúr, most azután véged! — hörögte a jómadár és ütött. Borg könnyedén elhajolt a súlyos csapás elől, de a következő pillanatban fölszisszent: az ütés csak csel volt és közben a Sebhelyes balkezevel borzalmas csapást mért a

gyomrára. Öszegörnyedt, de nem vesztette el az eszméletét: minden erejével nekirohant Buckney gyomrának és fejfel akkorát lökött rajta, hogy három métert zuhant, neki egyenesen az egyik reszkető tehénnek. De hamarosan föltápáskodott és újra a fiúnak rohant, káromkodva és dühöngve.

Borg látta, hogy jó harcossal került össze. Körülötte folyt a verekedés és a vér: mozdulatlan emberek terültek el itt is, ott is és a fiú kétségbeesetten látta, hogy inkább az ő emberei közül kerülnek ki az eszméletlen alakok... De nem igen volt ideje gondolkozni: a Sebhelyes újra támadott.

Most már Borg is óvatosabb volt: nem engedte közel magához az ellenfelét. Kerülgették egymást, mint akik az ellenfél gyöngéit kémlelik. Végre a Sebhelyes támadott: hatalmas jobbkezessel kezdte, de Borg most már óvatosabb volt: alig védte a jobbkezest, inkább a balra figyelt és azt az idővesztést, amit a Sebhelyes Buckney a cselre fordított alaposan kihasználta. Nekiugrott ellenfelének és egész sorozat ütést helyezett el a jobbszemén. Buckneyt előntötte a vér. Gyomorütését is kivédte Borg: a Sebhelyes nem igen látott és tántorogni kezdett.

A leghevesebb harc közepette egyszerre Borg felfigyelt: mintha az üvöltözés, marhabögés és káromkodás, jajgatás pokoli kórusán keresztül valami más hangot is hallana: lódobogást, vágatólovak patáinak a csattogását a sziklán... A verekedés hevében egészen közel kerültek a bejárat tűzfalához, amely ropogva, fekete füstfel-

hőkkel és sárga lángfallal zárta el a kijárást. És miközben Borg a Sebhelyes egyik ütését védte ki, rémülten vette észre, hogy kívülről széthányják a máglyát és fegyveres lovasok tűnnek föl a bejárásnál: élükön egy fölhevült arcú, revolveres férfi lovagolt: Ricket! Ricket, akinek embereit éppen most próbálják legyőzni...

Egy pillanatra megállt, úgy bámult a füstből és lángok közül előtörő férfiakra. Ezt a pillanati elbámulást használta ki a Sebhelyes: úgy állonvágta Borgot, hogy a fiú egyszerre leült a földre és furcsa, nyitvafelejtett szemmel, de értelmetlenül meredt a világba: szabályos példája volt a knokautnak...

EPILÓGUS

Már megjelent a hajnal első, keskeny fénycsíkja az égen, amikor Borg magához tért. Alapos ütés volt. Kényelmetlenül simogatta meg az állát, azután szétnézett és szinte felhorkant a bámulattól: az ágya fejénél Barbara, a Vörös Bert és — Rickett mosolygós arca világított felé!

Dühösen tápászkodott volna föl, — de nem tudott. Így azután Rickettre mutatott és megkérdezte:

— Mit keres itt ez az úr? Miért nem vitte el a seriff?

Barbara mosolygott és csodák csodája, Rickett is. Azután a lány föléje hajolt s beszélni kezdett.

— Szegény Rickett ártatlanul került bele

ebbe az egész piszkos ügybe. Az utolsó pillanatban sem tudta, hogy a saját cowboyai között is akad bandita, — éppen a legmegbízhatóbbnak hitt embere, a Sebhelyes Buckney volt a vezetőjük. Harci zajt hallott a Hágó felől, arra vágta-tott és éppen idejében érkezett, hogy megmentse magukat.

— A banditákat természetesen kiirtotta? — kérdezte Borg gúnyosan. Úgy gondolta, hogy Rickett is a tolvajok közé tartozott, ő lehetett a főkolompos és amikor a leleplezés veszélye fenyegette, egyszerűen kiirtotta a cinkosait... De most Rickett vette át a szót.

— Nem, kedves barátom, szó sincs róla, — mondotta kissé piros arccal és szégyenkezve, hogy ilyesmit tételeznek föl róla. — Igaza van, ha bizalmatlan: nem szerettem magát és igyekeztem elgáncsolni. Ma már másképpen áll a dolog: maga legény a talpán és jó, ha Nyugaton minél több van a maga fajtájából... De bandita, az azután nem vagyok! Gondoltam, hogy ezt hihetik, amikor észrevettem, hogy az én cowboyaim közül is megszédült néhány: megismertem őket az első pillanatban. Ha nem így lett volna, talán engedem, hogy az embereim fölaggassák őket. De eszembe jutott, hogy arra is gondolhatnak az emberek, amit maga gondolt az előbb: így azután elfogattam őket, de átadtam a seriffnek valamennyit. Azóta már ki is hallgatták a jómadarakat és a vallomásuk teljesen tisztázott engem...

Borg elszégyelte magát és sziszegve, nehezen, de kinyújtotta a jobbkezét.

— Bocsásson meg, Mr. Rickett, nem akartam megbántani... És köszönöm, hogy megmentette az életemet... — tette hozzá ügyetlenül, Barbara bátorító pillantásának hatása alatt.

Rickett elfogadta a kinyújtott kezet, megszorította, ránézett Barbarára, mintegy búcsúzóul es elment. Az ő meg Bert lassan, köhécselve utána csoszogott, szinte aláhúzva, hogy ő most milyen tigyelmes: ime, egyedülhagyja a fiatalokat...

Nagy csönd volt. Kinn az udvaron, egy cowboy hangosan felnevetett. Az ablakból látszott a távoli legelő és a békés tehenek csordája. Barbara halkán megszólalt:

— Rickett áthozta a tizennégyezer dollárt is és úgy hírlík: a Rickett-farm megmaradt embereinek ezentúl maga a bálványa — nevetett.

Borg is mosolygott, de azután elkomolyodott. — Nekem most tulajdonképen haza kellene mennem — mondta tünődve. A lány elsápadt.

— El akar menni tőlünk? — lehelte.

A fiú elgondolkozott és Barbara szemébe nézett. A csodálatos kék szemekbe lassan könny szivárgott. Charlynak eszébe jutott a tegnapi csók és ettől hirtelen bátrabb lett.

— Az apámnak nagy birtoka van, messze Keleten — hiszen elmeséltem! — de engem elkergetett hazulról. De valamit nem mondtam meg: csak akkor mehetek haza, ha bebizonyítottam, hogy érett ember vagyok és megállom a helyemet a világban... és... — megakadt. Hogy is mondja?

Zavartan elhallgatott, de hirtelen felderült az arca. Ragyogó ötlete támadt:

— Igen, bevallom, csak akkor mehetek haza, ha velem együtt a feleségem is hazajön!... — hazudott vakmerően és szabadon. Nem tudna valakit a környéken Miss Barbara, aki hajlandó volna megszámni egy szerencsétlen sorsú fiút és feleségül jönné hozzám, hogy megmentsen az atyai haragtól?

Barbara piros volt, mint a rózsa — és Charly tudta, hogy nem múlik el egy hónap és asszony-nyal látja viszont a régi birtok feketelombú eperfáit és asszonyával együtt kóstolja meg Sidney néni foszlós fehér kenyerét...

VÉGE.

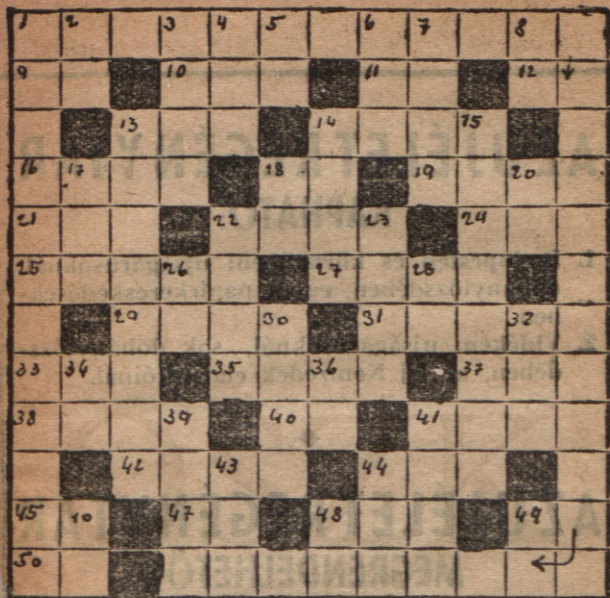
Az Új Élet Regénytár következő száma:

FARKAS GYÖRGY

regénye

AZ ARANYKÍGYÓK TEMPLOMA

India arany és gyémánt fényei ragyognak ebben a regényben, a ragyogások mélyén pedig egy félelmes és misztikus indiai titok homálya tisztul fel az európai értelem előtt. A titok azonban így is döbbenetes marad, de a kétértelműségek és rémületek ingadozását kiegyensúlyozza egy nagy és lenyűgözően szép férfiszív nyugalma. Felér ez a kis könyv egy indiai utazással

Vízszintes sorok: 1. A jezsuita-rend jelszava. (Végén főös betű.) 9. Nemzet. 10. Latin köszöntés. 11. Fed. 12. Betű fon. 13. S. M. O. 14. Fűszer. 16. Beteg embernek van. 18. Bánat. 19. Szegfű eleje. 21. Nélkül, idegen szóval (fon.) 22. Filmszínház. 24. Számnév. 25. Szánt betűi keverve. 27. Forma. 29. Bányaváros, Komárom m. 31. Angyal. 33. U. S. P. 35. Majdnem Mézga. 37. Bér betűi keverve. 38. A tiz is ez. 40. U. Y. 41. Vissza: Dániel becézve. 42. Papírra vet. 44. Bánya mássalhangzói. 45. Vigyázó. 47. Som mássalhangzói. 48. Srláv nemzet. 49. S. C. 50. Kicsinyítő képző.

Függőleges sorok: 1. Jótékony és csodatevő szent Imnepe, dec. 6. 2. Író teszi. 3. Hölgy. 4. Majdnem vevő. 5. Tiltószó. 6. Tejtermék. 6. Végzet. 8. Ek. 13. Apostol; megtérése előtt Saul volt. 14. Gabona-nemű. 15. Bútordarab. 17. Hántol közepe. 18. Bóra eleje. 20. Ékezettel felettünk van. 22. Egyik evangélista. 23. Ilona népiesen. 26. Vissza: névelő. 28. A. E. 30. Ilyen kék az ég. 32. Majdnem uram. 34. Ősz-azetett mássalhangzó. 36. Agy mássalhangzói. 39. Rege. 41. Figyelmezteli, régiesen. 43. Mutatószó. 44. Csomó. 46. Rag. 48. Betű fon. 49. Eső vége.

Meglejtésül beküldendő a vízszintes 1 és a függőleges 1.

Meglejtések július 1-ig küldendők be. Jutalmak a júl. 8-i számban.

AZ ÚJ ÉLET REGÉNYTÁR KAPHATÓ:

1. **Budapesten és környékén:** újságárusoknál, dohánytőzsdében, egyes papírkereskedésekben.
2. **Vidéken:** újságárusoknál, sok dohánytőzsdében, az Új Nemzedék elárusítóinál.

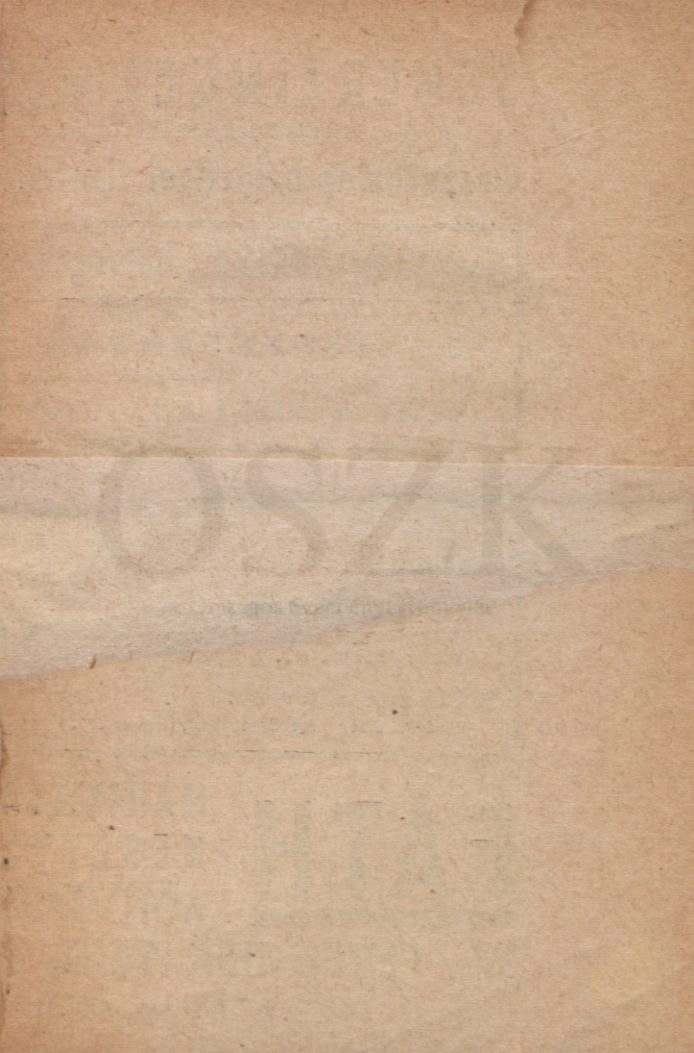
AZ ÚJ ÉLET REGÉNYTÁR MEGRENDELHETŐ:

Vidékiek és vidéki terjesztők számára: **Budapest, VI., Vilmos császár-út 65. (T.: 11-30-06)**
(Nemzeti Újság és Új Nemzedék kiadóhivatala)
Budapest és budapesti terjesztők számára:

VIII., Mária-utca 23. (T.: 13-12-05)
(Magyar Kultúra kiadóhivatala)

**Az Új Élet Regénytár minden száma
izgalmas meglepetés!**

SCHERZINGER-nél

uri, női divat, textil, Budapest, Ráday-utca 11.

Összetartás bélyeggel fizethet

Gyűjtsön „KÖSZ” bélyeget!

Az „ÖSSZETARTÁS”

bélyegbeváltó irodái „KÖSZ”-bélyegek ellenében

pénz nélkül adják az

Új Élet Regénytár füzeteit

Weszt...

Budai oldalon:

Dr. Óhidi Légmán Rt., I., Horthy Miklós-út 9. sz.
Zibrinyi Kálmán cég, I. ker., Krisztina-tér 3. sz.

Kispesten:

Zoványi Tibor cég: Szent Imre herceg-út 51. sz.

FÁTH

**HARISNYA
KESZTYÜ
KÖTÖTTÁRU**

IV., FERENCIEK TERE 2

«ÖSSZETARTÁS» tag, bélyeget ad

